"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ବାବା ଦୂରଦେଶରୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ, ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍□ର୍ଗ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛ I "

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଶିବବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅତୁଟ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କଣ ହୋଇଥିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ସେମାନେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିବେ, ଯାହା ବି ଆଜ୍ଞା ମିଳୁ I ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ଏଭଳି ବିଚାର ବି ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ଏଥିରେ କିଛି କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ ନାହିଁ ତ କାହିଁକି ନା ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଉତ୍ତରାଦାୟୀ ବାବା ଅଟନ୍ତି I ସେମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟର ବଳ ମିଳିଯାଏ I ଅବସ୍ଥା ଅଟଳ ଏବଂ ଅଚଳ ହୋଇଯାଏ I

ଗୀତ**:-** ତୁମ୍ହି ହୋ ମାତା, ତୁମହି ପିତା ହୋ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି I ଏହା କାହାର ମହିମା ଶୁଣିଲ? ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି I ଏହା ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତାଙ୍କର ମହିମା I ବାକି ଆଉ ଯାହାର ବି ମହିମା କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଉଛି I ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି I ତେବେ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ କିଏ ଦେବ I ସେ ନିଜେ ହିଁ ଆସି ଆତ୍ମାର ଏବଂ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି I କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଆତ୍ମାର ଯଥାର୍ଥ ପରିଚୟ ଜଣା ନାହିଁ I ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ମହାନ ଆତ୍ମା, ଜୀବ ଆତ୍ମା I ଯେତେବେଳେ କେହି ଶରୀର ଛାଡେ, ତେବେ କୁହନ୍ତି - ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ବାହାରିଗଲା I ଶରୀର ମୁର୍ଦ୍ଦାର ହୋଇଯାଇଥାଏ I ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ I ତାହା କେବେ ନଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ I ଆତ୍ମା ଯିଏ ତାରକା ସଦୃଶ, ତାହା ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ I ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍□ାରା ଦେଖି ହୁଏ ନାହିଁ I ସବୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ କରିଥାଏ I କିନ୍ତୁ ଘଡିଘଡି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଥିବାରୁ, କହନ୍ତି ମୁଁ ଅମୁକ, ମୁଁ ଏହା କରୁଛି I ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କରିଥାଏ I ଶରୀର ତ ହେଉଛି ଯନ୍ତ୍ର I ସାଧୁ ଆଦି ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ, ଭୃକୁଟି ମଝିରେ ରହେ I କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମାରେ ଅଭିନୟ କରିବାର ସଂସ୍କାର ଅଛି I ଆଉ କେତେକ କୁହନ୍ତି - ଆତ୍ମାରେ ସଂସ୍କାର ନ ଥାଏ, ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ I କେହି କେହି କୁହନ୍ତି ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ I ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମତଭେଦ ବହୁତ ରହିଛି I ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ କେଉଁ ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛି I ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି I ଆତ୍ମା ହିଁ ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସି ପତିତ ହେଉଛି I ତାକୁ କିଏ ପବିତ୍ର କରିବ? ପତିତ-ପାବନ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଏକ ପିତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ I ୮୪ ଜନ୍ମ ସମସ୍ତେ ତ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ I ପଛରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ I ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ତ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ I ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସିବେ, ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜା ଏବଂ ପ୍ରଜା ହେବେ, ତାଙ୍କର ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ I ପରେ ତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ନା I ପୁଣି କାହାର ୮୩ କାହାର ୮୦ ଜନ୍ମ ହୁଏ I ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ପୂରା ୧୫୦ ବର୍ଷ ଆୟୁ ହୋଇଥାଏ I ସେଠାରେ କେହି ଅଳ୍ପାୟୁ ହେବେ ନାହିଁ I ଏହି କଥା ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି I ଏବେ କେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି I ବାବା କହୁଛନ୍ତି କି ଯେପରି ତୁମେ ଆତ୍ମା ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା I ତୁମେ କେବଳ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛ, ମୁଁ ଆସୁ ନାହିଁ I ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି ମୋତେ ସେତେବେଳେ ଡାକୁଛନ୍ତି I ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଦୁଃଖି ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଡାକିଥା'ନ୍ତି I ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ୍ଭ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି I

କେହି କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏକଥା କିପରି ଗ୍ରହଣ କରିବୁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ଆସିଛନ୍ତି! ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ I ସିଏ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି I ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ, ତେଣୁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ଆସିବାକୁ ହେବ I ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ତ ଆସିବେ ନାହିଁ I ଏହିପରି ବୁଝାଇବା ଦରକାର I ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ପରମାତ୍ମା ଏତେ ଛୋଟ ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ଆତ୍ମା ଛୋଟ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର I ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ମୋତେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହୁଛ I ଯଦି ଡାକୁଛ ତେବେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବି ନା I ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ଦୂରଦେଶର ନିବାସୀ ପର ଦେଶକୁ ଆସିଲେ I ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଜଣା ପଡିଲା ଯେ ଏବେ ଆମେ ପର ଦେଶରେ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣ ଦେଶରେ ଅଛୁ I ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାରେ ଆମେ ଈଶ୍□ରୀୟ ଦେଶ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ଦେଶରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ଦ୍□ାପର ଠାରୁ ଆମେ ପର ଦେଶ, ପର ରାଜ୍ୟକୁ ଆସିଯାଇଛୁ I ବାମ ମାର୍ଗକୁ ଆସିଯାଉଛୁ I ପୁଣି ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଉଛି I ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି, ଲୋକମାନେ ଶିବଙ୍କର ଏତେ ବଡ ଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ଆକାରରେ ଏତେ ବଡ ନୁହଁନ୍ତି I ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିଛ ଯେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର କ'ଣ I ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର, ସୁଖର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର ଅଟନ୍ତି I ଏହା ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅଟେ ନା I ଏବେ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ I ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ଯିଏକି କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସିଥା'ନ୍ତି I ଦୂରଦେଶରେ ରହୁଥିବା ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି I

ବ୍ରହ୍ମା, ସରସ୍□ତୀଙ୍କୁ ତ ଡାକୁ ନାହାଁନ୍ତି । ନିରାକାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି ଯେ ଦୂରଦେଶର ନିବାସୀ ଏବେ ପର ଦେଶକୁ ଆସ କାହିଁକିନା ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଆସିବି, ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଶେଷ ହେବାର ଥିବ । ମୁଁ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ସେହି ପରମ ଆତ୍ମା, ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ସୋ ପରମାତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ସୋ ଆତ୍ମା, ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଏହା ତ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଉଭୟ ଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ଉଭୟଙ୍କର ରୂପ ସମାନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଥାଏ, ତାକୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପରମାତ୍ମା ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ କଣ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ପରମାତ୍ମା, ତମୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି କି? ନା, ଏହା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ମୋର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ମୁଁ ନର୍କବାସୀମାନଙ୍କୁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛି । ପର ଦେଶକୁ ଆସିଛି, ନିଜର ସ୍□ର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ହିଁ ଆସି ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ ରହିଛି । ପରମାତ୍ମା ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ନିଶ୍ଚୟ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତ ଶିବରାତ୍ରି ପାଳନ କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସିଏ କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏହା କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଏମିତି ହିଁ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସଙ୍ଗମରେ ଆସିଥିବେ, ସ୍□ର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ସଙ୍ଗମରେ ଆସିବେ ନା । ପାବନ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ସ୍□ର୍ଗ । କହୁଛନ୍ତି, ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ପତିତ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ସମୟ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ତ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋତେ ସଙ୍ଗମରେ ହିଁ ଆସି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପାବନ କରିବାର ଅଛି । ଏହା ହେଉଛି ପର ଦେଶ, ରାବଣର ଦେଶ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କଣ ଏକଥା ଜାଣୁଛନ୍ତି କି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । କେବେ ଠାରୁ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି, କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ସର୍ବ ପ୍ରଥମ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ, ପୁଣି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସିଏ କଳ୍ପର ସଙ୍ଗମରେ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ହିଁ କାମ ଅଟେ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ନିଜେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ତଳକୁ କଳିଯୁଗକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷ କଣ ଅଧା ସତେଜ ଓ ଅଧା ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ସମସ୍ତଙ୍କର ହୁଏ । କଳ୍ପର ଆୟୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କଳ୍ପର ଆୟୁ ଲମ୍ବା ଚଉଡା କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଆଉ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବାର ନାହିଁ । ରଚୟିତା ବାପା ସତ୍ୟ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଏତେ ବି.କେ. ଅଛୁ , ସମସ୍ତେ ମାନୁଛୁ । ଆଗକୁ ଗଲେ ଯେବେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ, ତେବେ ସବୁ କିଛି ବୁଝିଯିବେ । ପ୍ରଥମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଦୂରଦେଶରୁ ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହା ଶରୀରରେ ଆସିଲେ? ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ଆସି କଣ କରିବେ? ନିଶ୍ଚୟ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ସାକାର ଦୁନିଆରେ ଏଠାରେ ରହିବା ଦରକାର । ବ୍ରହ୍ମା କିଏ, ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି, ସିଏ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନ ଥିଲେ, ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି ସେତେବେଳେ ସନ୍ତାନ ହେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି ଯେ କଣ ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛ । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ପୂରା ହେଉଛି, ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ମୁଁ ଆସିଛି ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଆଉ କୌଣସି ରାସ୍ତା ନାହିଁ । ଯଦି ଏହି ରହସ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଗଙ୍ଗା ଆଦିକୁ ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ, ମେଳା ଆଦିକୁ ଯାଆନ୍ତେ ନାହିଁ । ଏହି ପାଣିର ନଦୀରେ ତ ସବୁବେଳେ ଦ୍□ାପର ଯୁଗରୁ ସ୍ନାନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଗଙ୍ଗାରେ ବୁଡ ପକାଇଲେ ପାପ ନାଶ ହେବ । କିନ୍ତୁ କାହାର କି ପାପ ନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଅ । ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର, ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟେ । ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍□ାରା ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି । ଭକ୍ତି ପରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ରହିଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋତେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି କି ଭଗବାନଙ୍କର ସଙ୍କଳ୍ପ ଆସିଲା, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ସଙ୍କଳ୍ପ ଆସିଥିବ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଏହି କଥାକୁ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲେ । ଦିନକୁ ଦିନ ଅଧିକ-ଅଧିକ ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମକୁ ନୂଆ-ନୂଆ ଗୁହ୍ୟରୁ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ଶୁଣି-ଶୁଣି ବୁଝି ଚାଲିଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ଏପରି କହୁ ନ ଥିଲେ ଯେ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବୁଝିଯାଇଛନ୍ତି, ଆଗକୁ ଅଧିକ ବୁଝିବାକୁ ଅଛି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କାହାକୁ କିପରି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ କରନ୍ତୁ ଯେ ବେହଦର ବାପା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍ୟ ହିଁ ବତାଇବେ । ଏଥିରେ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ରେ ପଡିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ପକ୍କା ଅଛନ୍ତି, କେତେକ କଚ୍ଚା ଅଛନ୍ତି । କଚ୍ଚା ଥିଲେ କାହାକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଥାଆନ୍ତି । ବହୁତଙ୍କର ଏହି ସଂଶୟ ଆସୁଛି କି ଆମେ କିପରି ବୁଝିବୁ ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ତାଙ୍କୁ ସିଦ୍ଧ କରି କୁହ କି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି

ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜ-ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ଅଛି । କେହି କେହି ତ ଶୀଘ୍ର ବୁଝି ଯାଉଛନ୍ତି । ଯେତେ ସମ୍ଭବ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ । ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏକ ସମାନ ହେବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି । ଏକଥା ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ବଡ ବାବା ଯାହା କିଛି କହିବେ, ତାହା ମାନିବା ଉଚିତ୍ । ଗୁରୁଙ୍କୁ ତ ମାନି ଆସିଛ । ଏବେ ବାବା ଯିଏ ସ୍□ର୍ଗକୁ ନେଇ ଯାଇଥାଆନ୍ତି, ତାଙ୍କର କଥା ତ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ମାନିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ କେହି ଏହିପରି ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ନାହାଁନ୍ତି । ଭଲେ ସେଥିରେ କ୍ଷତି ହେଉ ବା ଲାଭ ହେଉ, ମାନି ନେବା ଉଚିତ୍ । ଯଦିଓ କ୍ଷତି ବି ହୋଇଯାଉଛି ତଥାପି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନା - ସର୍ବଦା ଏପରି ବୁଝ ଯେ ଶିବବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ଉତ୍ତରଦାୟି ହେବେ । ସେ ସବୁ ଠିକ୍ କରିଦେବେ । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ରଥ, ତେଣୁ ସେ ଠିକ କରିଦେବେ । କହିବେ ଯେ ମୁଁ ଏହି ରଥରେ ବସିଛି । ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଶିବବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, ଇଏ କିଛି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନିଶ୍ଚୟ ରଖିବା ଦରକାର, ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ କଥା ମାନିଚାଲ ତେବେ ତୁମର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଯଦି କିଛି ବି କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କ କଥାର ଉତ୍ତରଦାୟି ହେଉଛି ମୁଁ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଅବସ୍ଥା ଆହୁରି ହିଁ ମଜବୁତ ହୋଇଯିବ । ନିଶ୍ଚୟ ରହିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ, ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିଳିବ । ଯେତେ ଅଧିକ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଅଧିକ ବଳ ମିଳିବ । ଯିଏ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବେ ସେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଅନେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ରହିଥାଏ । ଦେଖ ବାବା ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସହ କିପରି ସ୍ନେହରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ସାଥିରେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଠିକ୍ ଭାବରେ ବସିଛ! କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ତ! ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ଯିଏ ଯେତେ ଶ୍ରୀମତକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ସେବା କରନ୍ତି ସେହି ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ସେବାରେ ହିଁ ଲାଭ ଅଛି । ସେବାର୍ଥେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କେହି ଭଲ ସେବା କରୁଥା’ନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଉତ୍ତମ ସନ୍ତାନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ କେବେ କେବେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ କାହା କାହା ଉପରେ କୌଣସି ଖରାପ ଗ୍ରହର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ପଡିଯାଇଥାଏ । ମାୟା ବାଧା ଦେଇଥାଏ ନା । ଖରାପ ଗ୍ରହାଚାରୀ କାରଣରୁ ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରିପାରି ନ ଥା’ନ୍ତି । କେହି ତ ପୁଣି କର୍ମଣା ସେବା ଅକ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ କରିଥା’ନ୍ତି ।

ତୁମର କାମ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରାଇବା । କାହାକୁ ଦେଲେ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ନ ଥିବାରୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାନ୍ତି । ପୁଣି କେତେ ବି ବୁଝାଅ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିଷୟରେ ବୁଝାଅ । କିପରି ଆତ୍ମାରେ ୮୪ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ ଅଟେ । ଏହା କେବେ ବଦଳେ ନାହିଁ, ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରହିଛି । ଏପରି ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା କେବେ ବି ହଲଚଲ ହେବେ ନାହିଁ । ଅନେକ ଆତ୍ମା ହଲଚଲ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ରୂପୀ ପାଳଗଦାକୁ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯିବେ । ଏବେ ତ ବହୁତ ଯୁକ୍ତିରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଭଲ-ଭଲ ପିଲାମାନେ ତ ସେବା କରିଥା’ନ୍ତି । ସେମାନେ ହୃଦୟରେ ରହିଥା’ନ୍ତି । କାରଣ ବାବାଙ୍କ ସେବାର୍ଥେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସେବା କରିବାରେ ବହୁତ ସଉକ ରହିଥାଏ । ଯାହାଙ୍କଠାରେ ଯେଉଁ ଗୁଣ ଅଛି ତାହା ବାବା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥା’ନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ସେବାରେ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ଆଣିବାର ନାହିଁ । ସେବା ଦ୍□ାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବାର ଅଛି, ଦୁଃଖ ନୁହେଁ ।

(୨) ନିଶ୍ଚୟର ବଳ ଦ୍□ାରା ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଅଚଳ-ଅଟଳ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ ସବୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି, ସେଥିରେ କଲ୍ୟାଣ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ବାବା ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ**:-** ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି ଦ୍□ାରା ସୂକ୍ଷ୍ମ ବା କଡା ବନ୍ଧନଗୁଡିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବା ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଭବ ।

ଯୋଗଯୁକ୍ତର ଲକ୍ଷଣ ହେଲା ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବାରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ବନ୍ଧନ ହେଲା - ନିଜକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମନେ କରି ଶ୍ରୀମତକୁ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିର ଚମତ୍କାରୀତା ବୋଲି ଭାବିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀମତରେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ମିଶ୍ରଣ କରିବା, ଯାହାକୁ ବୁଦ୍ଧିର ଅଭିମାନ କୁହାଯାଉଛି । (୨) ଯେତେବେଳେ ବି କେହି କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ବିଷୟରେ ସଂକେତ ଦେଇଥାଆନ୍ତି ଅଥବା ଖରାପ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଆନ୍ତି - ଯଦି ସେହି ସମୟରେ ଟିକିଏ ବି ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲିଲା ତେବେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ସବୁ ବନ୍ଧନଗୁଡିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ନିନ୍ଦା-ସ୍ତୁତି, ଜୟ-ପରାଜୟରେ ସମାନ ସ୍ଥିତି ରଖିପାରିବ, ତେବେ କୁହାଯିବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରଥମେ ଚିନ୍ତା କରିବା ତା’ପରେ କରିବା - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମାର ଗୁଣ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ମହାନ ହେବା ପାଇଁ ମଧୁରତା ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ।

ଯେପରି ଅଜ୍ଞାନୀ ବାଳକ କ୍ଷତି କରିବା ଭଳି ଜିନିଷକୁ ମଧ୍ୟ ଖେଳଣା ଭାବିଥାଏ, ତେଣୁ ତା’କୁ ଆଉ କିଛି ଦେଇ ତା’ଠାରୁ ତାକୁ ଆଣିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ସେହିଭଳି ଯେଉଁମାନେ ଅଳ୍ପକାଳର ମାନ୍-ଶାନ୍ ବା ଅଳ୍ପକାଳର ପ୍ରାପ୍ତିର ଇଚ୍ଛା ରଖିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ନିଜେ ନିର୍ମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇଯାଅ । ସେହି ସମୟରେ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବ ତେବେ ଅପ୍ରିତିକର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି ସମୟରେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବହାର ଦ୍□ାରା, ପରୋପକାରୀ ହୋଇ କ୍ଷମା ଭାବ ଦ୍□ାରା ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରାଅ ଯାହାଦ୍□ାରା ସେ ନିଜେ ନିଜେ ହୃଦ୍‌ବୋଧ କରିବେ ଯେ ଏହି କଥାଟି ମୋ ପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ ଅଟେ ।